

عنوان مقاله:

ارزیابی باغستان سنتی قزوین به عنوان نمودی تاریخی از شبکه اکولوژیک و زیرساخت سبز شهری

محل انتشار:

پنجمین همایش بین المللی عمران، معماری و شهر سبز پایدار (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

ملیکا صفری - دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی شهری، دانشکده شهرسازی، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

ارتباط دو بستر طبیعی و انسان ساخت در شهرها و وجود تعامل بین این دو در شکل گیری تمدن های شهری در گذشته امری ضروری تلقی می شده است. این وابستگی و ارتباط در دل مردم و فرهنگ اجتماع جا باز کرده بود و شهر نمادی از تعامل انسان و طبیعت در راستای شکل دهی به منظر بومی و اکولوژیک شناخته میشد. حوزه های طبیعی در ارتباط با شهر و زیست بوم انسانی شامل مناطق بکر طبیعی، شبه طبیعی، باغستان ها و زمین های کشاورزی هستند که در شهر های با قدمت و دارای پیشینه تاریخی ارتباط تنگاتنگی با شهر دارند و در تعریف ساختار آن ها نقش پررنگی ایفا میکنند. به طور کلی مسئله تعامل شهر و طبیعت در ایران بسیار کم و حتی میتوان گفت دیده نشده است و اصولاً زیست بوم ها در ایران دچار بی توجهی ناشی از عدم حاکمیت نظام انضباطی بر منابع طبیعی هستند. رویکرد توسعه اکولوژیکیو خصوصاً زیرساخت سبز شهری راهبردهای جدیدی را برای بهبود این ارتباط و تعامل از دست رفته در طراحی و توسعه شهری ارائه می کنند. در این پژوهش این رویکرد در ماهیت وجودی عرصه باغستان سنتی و روابط موجود در اجزای آن واکاوی میشود و پتانسیل ها و محدودیت های آن از نظر رویکرد زیرساخت سبز بررسی خواهد شد. رویکردهای این چنینی به دلیل ماهیت مشابه خود با بستر طبیعی و بهره گیری از الگوها و قواعد موجود در این عرصه ها، میتوانند راهبردها و راهکارهای مناسبی را در شیوه مواجهه شهر و طبیعت ارائه دهند و به توسعه پایدار شهری منتهی شوند.

کلمات کلیدی:

باغستان سنتی قزوین، شبکه اکولوژیک، زیرساخت سبز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1156273>

